

одушевеното и гениятъ на движението — азъ мечтая понѣкога за неговото всемогъщество и трогнатъ се унасямъ въ спомени, нѣжности и обичь.

Ахъ, старъ мой познайникъ и скъпъ приятель, колко тихи вечери съмъ се училъ да прозира чиститѣ линии на твоята строга красота въ голѣмитѣ тетрадки съ чертежи и диаграми, гдето идеалнитѣ пропорции на твоето свѣрхестествено битие сж запечатани за винаги въ тънкитѣ линии на гравюрата. Какъ съмъ те обичалъ тогава, скъпо съчетание отъ съвършенства, жаждайки твоята ясна душа на девственникъ, тебе самия, твоето идеално сжщество отъ безкрайна хармония и абсолютната логика на твоя гений. И колко пжти — ахъ, тѣзи незабравими мигове! — азъ съмъ тръпналъ въ екстаза на обожанието, унесенъ въ виденията и тайнитѣ на твоето чудо, когато ти си благославялъ моя беденъ умъ съ свѣтлата ласка на твоето откровение, за да те почувствувамъ мой, за да те постигна и се слѣя съ тебе въ неразривенъ и вѣченъ блѣнъ, лице съ лице срещу Първоначалието . . .

Азъ помня първия пжтъ, когато ржката ми почувствува трепета на твоето могъщество и когато, нерешителенъ и смутенъ, презъ мене мина спокойната вълна на твоето движение. Ти бѣше тѣй покоренъ на всичкитѣ ми желаня, които ти самъ създаваше въ мене и презъ пулса на твоя животъ азъ усѣцахъ какъ кръвта ми се вълнува въ ритѣма на една нова воля, която бѣше и твоя. Азъ и ти, това бѣше едно, това бѣше новата ми воля и битие